

Paul Piik
Laura Jaanhold

25 °C JA PÄIKE

T Ü K K S U V E

kahes vaatuses

Esietendus 1. aprillil 2023 Endla Teatri Küünis

lavastaja
LAURA JAANHOLD

lavastusdramaturg
PAUL PIIK *Kinoteater*

kunstnik
ILLIMAR VIHMAR

muusikaline kujundaja
TAAVI-PEETER LIIV

videokujundaja
MIKK-MAIT KIVI

valguskunstnik
IVAR PETERSKIH

etenduse juht
ANU HÖVEL
valgusmeistrid
IIRIS PURGE ja **IVAR PETERSKIH**

helimeister
JANEK VLASSOV

videomeistrid
ARGO VALDMAA ja **ANTTI AALMAA**

kostümeerija
KÄRT ALTJÕE

grimeerija
IVI SMELJANSKI

lavameister
LAURI ALLIKAS

mängivad
LIIS KARPOV
SANDER REBANE
KADRI RÄMMELD
TAMBET SELING

Vestlus lavastaja Laura Jaanholdi ja dramaturg Paul Piigiga

„25 °C ja päike“ on dokumentaalsest materjalist tõukuv lavastus suvest. Millest või kust selline idee ja teemapüstitus?

LAURA: Mul tuli mõte kasutada dokumentaalteatri tegemise printsiipe millegi muu jaoks kui suurte sotsiaalsete probleemide lahkamiseks – et kui võtta teema skaala täiesti teisest otsast, kuidas see siis välja näeks.

PAUL: Jah, ma mäletan, et Laura pöördus mu poole ideega teha lavastust Pärnu suvest ja see oli mu jaoks koheselt käivitav. Ma seostan dokumentaalteatrit enamasti raskete sotsiaalsete temadega ja ta on tihti ka sellest lähtuvalt raske vaatamine. Hariv, aga raske. Ja kuna teemad enamasti on nii hellad, siis ei saa nendega ka eriti mänguliselt ümber käia ning lavastustes domineerivad intervjueeritavate monoloogid.

Aga see helge suveteema võimaldab dokumentaalsust kasutada algimpulsina, mis samas annab ka mingi kaalu – sa oled kasutanud kellegi päris mõtteid, aga sa võid nendega laval vaimutseda, sa võid nendega rohkem mänguliselt ringi käia. Keegi ei solu, kui sa kärbid ära tema lemmik suvetegevuse. Selles mõttes on seal toredat lustlikkust, mis samas ei tule tühjast kohast, et mina ja Laura hakkame koos kirjutama kirjandit teemal Pärnu suvi ja vaatame, kuhu me jõuame. Me saame selle impulsi kuskilt mujalt.

LAURA: Ja teiseks oli mul soov teha lavastust, mis oleks selline, et ma tulen sinna saali ja ma lähen sealt ära nii nagu üks intervjueeritav ütles Pärnu kohta – Pärnu mõte on see, et sa tuled Pärnusse ja siis sa lähed siit teise inimesena. Et sa oled puhanud. Selle lavastuse mõte on midagi sarnast, see on lavastus nagu massaaž. Sa tuled seda vaatama ja selle eesmärk ei ole sind viia selleni, et sa lähed siit ära ja hakkad prügi sorteerima – kuigi seda võiks ikkagi teha –, aga et sa lähed siit ära ja see positiivne või soe, meeldiv, mõnus, kuidagi rahustav, humoorikas atmosfäär on sinu sees tekitanud mingi positiivse muudatuse. Oligi mõte tekitada koht, kus on igavene suvi, mis meile, eestlastele, mulle tundub, millegipärast meeldib ja neid positiivseid emotsioone tekitab. Et panna sinna kokku mingid sellised detailid ja dokumentaalteatri printsiip. Mulle tundus see huvitav väljakutse.

Nii et alguses oli idee ja minu jaoks on alati tundunud, et see on natuke nagu hull mõte. Ja see oli kuidagi käivitav – et kas on võimalik teha seda niimoodi? Kui sa mõtled, et dokumentaalteatrit on alati nii tehtud ja tihti käib selle juurde klausel, et seda on tehtud niimoodi sellepärast, et see ainult niimoodi töötab. Aga suveteema puhul käib siia juurde mingi ohuküsimus, et kas see töötab ka nii? Kas see töötab ka sellise teema puhul?

Teema puhul, mis ei ole üldse delikaatne?

LAURA: Mis selles mõttes ei ole delikaatne, et ilmselgelt me oleme samamoodi aupaklikult suhtunud inimeste mälestustesse, sellesse juttu, mis nad on usaldanud meie kätte, aga jah, seal ei ole ilmselt sellist delikaatsust, et ma räägin teile ära midagi, mis on võib-olla minu hingesopis olnud aastakümneid saladus. Aga see aupaklikkus muidugi säilib, me tahtlikult ei läinud retsima mingeid kohti, see ei olnud kuidagi eraldi eesmärk. See delikaatsus on teistmoodi.

Et materjali käsitlemisel olite delikaatsed, aga teema ise ei ole delikaatne või ohtlik?

LAURA: Jah. See oli ka meie algeesmärk, et see teema ei oleks. Ma mäletan, et rääkisime ka sellest, et okei, aga kus siin see probleem on, see rõhuasetus? Millest see lavastus räägib, mis on see lõputeema, mis siit kokku tuleb? Dokumentaallavastuse puhul sa pead arvestama, et ei saa oma plaani, et millest lavastus räägib, teha ära enne kui sul on materjal kogutud, läbi analüüsitud, stseenid kirjutatud. Sa pead laskma materjalil päris kaua oma kurssi võtta ja siis minema täiega kaasa sellega, mida see sulle ütleb. Aga meie teema puhul oli lisaks veel see, et sa oled natuke selles ikkagi kinni, et sulle on alati õpetatud, mis on teatris õige ja huvitav. Ja siis me mingil hetkel tegelikult ikkagi arutlesime sel teemal, et me ei hakka rääkima kliimaprobleemidest – mis on hästi olulised –, aga ei ole selle lavastuse teema.

Pidime vältima kihku hakata probleeme välja puhas-tama, sest idee polnud selles ja intervjuud ei olnud selle nurga alt tehtud. Ja me hakkasime minema kangekaelselt mööda seda teed, et me jõuaks mingisuguse mõnuni, mingisuguse soojuse ja heaolu tun-deni seal saalis. Et me teame, millist tunnet see, mida ma näen laval, võiks tekitada. Ja kui te nüüd loete seda kavalehte enne etenduse algust või enne teist vaatust, siis ma võin rahustada, et see päriselt ka ei ole

pettus, et te tulite nüüd teatrisse ja siis lavastuse lõpus te saate pahandada. Ei saa.

Aga siin on ka küsimus mingist esteetilisest ilust, mis võib sind täita sarnasel moel. Mitte ainult mingi temaa-tiline mõnusus, vaid ka see, et kui sa näed mingit eredat värvi, siis mida see sinu jaoks muudab. Või et kui sa oledki selles suhteliselt hallis eesti kliimas, siis kuidas sulle mõjub mingi teise aastaaja värv või atmosfäär. Kui me näiteks reklaamvideot tegime, siis me vaatasime terve päev *greenscreeni*, mis on hästi intensiivne roheline ja pärast olid ise ka kuidagi ärgas sellest. Mingid sellised asjad, mis muudavad ka igapäevast enesetunnet.

Ja siis mingil hetkel saadeti Paul „põllule“ – intervjuusid tegema?

PAUL: Jah. Meil oli päris pikk teekond algsest ideest kuni proovide alguseni. Me saime aru, et neid intervjuusid ei ole mõtet teha suvel, sest kuidagi oluline aspekt on ka, et sul peab olema mingi teatav igatsus või ootus. Me panime paika, et teeme neid intervjuusid kindlasti kõige pimedamal ajal, kõige külmemal ajal. Isegi mingil sajandi lumetormipäeval tegime ühe intervjuu.

Küsimuste väljamõtlemine hakkas kuskil septembris. Esimene intervjuu oli novembri lõpus. Ja ma arvan, et pärast esimest intervjuud ma sain juba aru, et panime ajastusega selles mõttes igati täppi, et see energia ja soojus, mis tuleb inimesest, kes räägib keset pimedat aega suvest – tema läheb sisse ja mina intervjuueerijana lähen sisse, me teeme selle pooleteisttunnise intervjuu ära, mõlemad kõnnime sealt minema niimoodi, nagu me oleks korraks päriselt saanud seal suves olla. Kui me need intervjuud saime tehtud, siis oli võib-olla see hetk, kus olime loomingulises mõttes kõige rohkem sellises uues olukorras, et meil on nüüd ports intervjuusid, aga me üritame vältida monoloogide esitamist – mis me nüüd teeme nendega, kust me leiame need asjad, mis laval töötaks.

LAURA: Me ei ürita vältida monoloogide esitamist, aga me üritame vältida seda, et pidevalt oleks laval ainult inimene, kes esitab mingit mälestust. Me tahame, et oleks ka mingit liikumist, et oleks ka stseene, mis võib-olla üldse ei põhinegi otseselt sellel, et keegi räägib midagi, vaid et võib-olla see on stseen video ja valguse ja heli koosmõjul, kus on rohkem mingit esteetilist ilu ja lihtsalt mingi tekst taustal. Et proovida ka, kuidas seda materjali erineval viisil mõtestada. Et see ei oleks kuidagi ainult selle ühe suuna pealt.

PAUL: Ja veel ka see, et kuidas siis lõpuks toimida, kui sul on väga palju toredaid mõtteid ja sa üritad neid mingil moel panna tegelastesse või tegelaste suhu ja siis ühel hetkel on see, et oot, aga meil on ainult neli näitlejat, aga meil on siin justkui kuus ägedat vaatenurka – selles mõttes oli see kõik nagu legotamine või pusletamine. Palju aitas ka näitlejate tagasiside, et kirjutatud stseenid muutuksid orgaanilisemaks ehk see teekond intervjuust lavatekstiks oli väga huvitav ja kui nüüd lõplikku tekstiraamatut lugeda, siis vaatad – okei, sellest intervjuust tuli selline stseen, et nullist sihukest

asja mina ei oskaks kirjutada. Aga niimoodi komponeerides ja täiendades ja koos näitlejatega arendades avanes mingi jahimaa, kuhu muidu ei satu. See ongi dokumentaal- või intervjuu-stiilis materjali kogumise mõnus ootamatus, et ta üllatab sind. Sa arvad, et tead midagi, aga tegelikult sa ikkagi saad veel rohkem teada.

LAURA: Loojana ma tunnen, et see pakub mingit teatavat vabadust, et sul on alati mingisugune huvitav nurk jälle, mille juurde tagasi tulla. Ja see annab mingi sellise hästi-hästi suure mänguruumi, sa ei ole enda peas kinni, sa oled nende teiste inimestega pidevas suhtluses, sul on mingisugune suur universaalne kogum, mille poole pöörduda. Ja nendega ideid pörgatada. See on lahe.

Kui lavastuse stiilist rääkida, siis meil ei ole ju otseselt narratiivset lugu, mis algab siin ja lõpeb seal. Mingis mõttes muidugi on, et on kevad ja suvi... ja see teeb vaatamise võib-olla lihtsamaks kui enamiku selliste materjalide puhul on...

... Et eelteadmine suvest on igal vaatajal nagunii olemas ja et kui Laura eelmine dokumentaallavastus rääkis tundmatust, siis see lavastus räägib tuttavast – selline probleemivaba tuttava vaatamine teatris?

PAUL: Ma ei tea, minu arust suvi ja aastaajad on ikkagi tegelikult number üks probleem eestlaste jaoks. (Naeravad.)

LAURA: Jah, nendest intervjuudest hakkas järjest välja tulema, kui olulisel kohal on ja kui palju mõjutab inimesi ilm, mis tundub nii tühine asi, aga tegelikult ei ole tühine. Kuidas ilm mõjutab inimeste meeoleolusid. Kuidas see, kas päikest on või ei ole, mõjutab. Ja kui sa neid intervjuusid kuulad, siis sa saad aru, kuidas inimesed proovivad kaitsta ennast selle eest. Kasvõi sellega, et ütlevad, et ilma peale pole mõtet mõelda. Ja sa saad aru, et ikkagi mingi valu on selle taga, et see ei ole lihtsalt „pole mõtet mõelda“, vaid et „ma ei saa selle peale

mõelda, sest muidu oleks elu liiga kurb või masendav". Või kui intervjueeritav ise täiesti naerab ja samas ütleb, et „ma mõnikord mõtlen, kui ma lähen hommikul tööle ja tekivad need tuulekoridorid, et ma ei tea, miks ma siin elan". See emotsioon on nii äratuntav. Aga see küsimus iseenesest on väga suur, mis sul tekib: miks ma elan siin? See on väga jube, et sa seisad selles bussipeatuses, vihma sajab, ilm on väga kole, inimesed on mornid ümber, kõik on hall ja siis sa mõtled selle peale. See ei ole väike osa meie elust. Öeldakse, et me räägime päris palju ilmast ja selles mõttes räägimegi – paljude inimeste vestlused ja telefonikõned ikkagi algavad sellega. Ma ükspäev rääkisin ka isaga telefonis ja millest – tema räägib mulle, kuidas on ilm mingis teises riigis ja mina vastan talle sellega, kuidas on ilm täna Eestis. Mis selle vestluse mõte on? Aga eestlasena on siin mingi info ikkagi vahetatud, mingis plaanis sa ikkagi saad aru, et see on millegipärast oluline.

PAUL: Mulle tundub, et mingi selline baas-filosoferimine või -eksistentsialism on eestlaseks olemisse tulnud just läbi selle, et meil on need neli aastaaega, millest kolm on üsna piin. Kuskil Lõuna-Hispaanias on sul väga raske hakata põhjendama endale, et kuidas ma selle tänase päeva ilma mõttes üle elan, kuidas ma selle positiivseks mõtlen, kuidas ma sellest läbi tulen, et „nii palav ilm on, kui tüütu, miks peab nii palav olema?!" Aga eestlasel on kogu aeg see, et sa saad aru, et kõik asjad on üürikesed. Okei, talv on pikk, aga kõik asjad mööduvad. Sul tekib mingi teatav selline stoitsism või fatalism – igaüks küll lahendab selle isemoodi, aga ta peab sellega tegelema. Ta ei saa olla lihtsalt niisama, sest aasta on ju kõik nii selline mõnus ja pehme mu vastu – ei ole, sa pead ikka päris palju pingutama, et ellu jääda.

LAURA: Ja lisaks sellele talumisele, on seal sees ka mingi selline romantiline Goethe-vaade – „ilus hetk, viibi veel"

– sa oled selles ja sa saad aru, et okei, nüüd ongi nii – suvi tuleb ja on varsti läbi. Ja paljud inimesed ütlevad, et pärast jaanipäeva midagi muutub. Jah. Pärast jaanipäeva on tunne, et kohe on suvi läbi. Aga tegelikult ei ole ju, ajalisel sa näed, et rohkem kui pool on veel ees. Aga mingi asi muutub. Looduses midagi muutub ja inimese sees samamoodi. Ja sa tunned, et sa pidevalt ikkagi suvel ka oled selles olukorras, et ma tahan, et ma võimalikult palju suudaksin nautida või kinni hoida või tabada ära selle õige hetke. Mingi selline filosoofia on kõige selle ümber. Mis on tegelikult hästi kuidagi kurb, aga ilus ka.

Kas võib siis öelda, et natuke on see ka lavastus sellest, miks me Eestist ära ei lähe?

LAURA: Kui me rääkisime Pauliga sellest teemast, siis me ikkagi jõudsime selleni, et see lavastus on ju tegelikult igatsusest. Et me igatseme mingit ühte hetke. Mis on tegelikult samal ajal ilus ja ka kurb. Et me ootame seda mingit ühte hetke – meil on kõigil see peas. Mis on omamoodi ka väga äge, et see on peas sellel inimesel, kes töötab kõrges tornhoones kuskil kontoris ja see on peas ka sellel inimesel, kes elab kuskil väikses kohas keset Eestit. Ja see kujutus sellest ideaalsest suvest või sellest elust maal, kus ma olen dressipükstes, mul ei ole ühtegi probleemi, ma lähen hommikul välja ja kuulan linnulaulu ja joon kohvi – see kujutus on sama seal tornhoones ja selles väikses külas keset Eestit. Nendele inimestele on see sama pilt ja see on kuidagi univertsaalne. Ja see on äge.

PAUL: Jaa, see oli huvitav tähelepanek üldse, et kui inimeste mälestuste kohta küsida, siis kui palju need mälestused on seotud just sellega, et sa oled kuskil maal või looduses ja sind ei ole mingis mõttes nagu kuidagi ... et sa oled ennast kuidagi lõiganud ära sellest siblimisest, mis muidu on kogu aeg meie elu osa. Et kui lihtsad asjad need on, aga kui vähe me seda suuda-

me endale tekitada. Et praegu on jah selline tunne, et kõik tormavad, kõik üritavad ürituselt üritusele minna ja suve hästi täis pakkida ja kui siis pärast küsida, et mis su kõige parem suvemälestus oli, siis sa lihtsalt ei suuda vastata – sul on nii palju infot ja tegelikult otseselt sa ei olnud üheski asjas nagu kohal. Aga kui küsida, et räägi oma elust mõni tore suvemälestus, siis see on enamasti seotud mingi just sellise mitte-siblimisega.

LAURA: Jah, mingi väike hetk, kuskil täiesti nagu...

PAUL: ... telefon läks katki või et lihtsalt polnud levi ...

LAURA: ... polnud levi või et olin kuskil metsas või ... Need ei ole sellised mälestused, et „mul on nüüd kolmkümmend tuhat pilti sellest hetkest, palun vaadake neid, ma saan teid kohe viia sellesse hetke“, vaid tegelikult need on hetked, mis on hästi lihtsad ja võib-olla kestavad kaksikümmend sekundit. Aga sa olid seal selles hetkes ise kohal ja sul ei olnud mingit painet. Mõnes mõttes on see mingi mõtteviisi küsimus, et kuidas sa suudad oma mõttega tulla sellesse hetke ja olla korraks seal, et „päris lahe on praegu olla, ilm on soe, lühikesed püksid on jalas, päike paistab, pole liiga palav, briis,“ ja see korraks nagu läbi lasta endast, siis see jääb sulle meelde. Ja teisest küljest ka mingi füüsiline pingutus või see, mis toob sind eemale sellest – noh, võib tunduda, et me teeme mingit nutiantipropagandat, aga –, et me keskendume hästi palju sellesse väiksesse seadmesse, aga me ei lase tekkida mingitel igavuse hetkedel lihtsalt niisama. Aga näiteks kui sa teed midagi, trimmerdad neli tundi või käid seenel, nii et sul ei ole aega passida telefonis, siis pärast sa oled õnnelik.

Mis on siis see ideaalseim suvehetk teie jaoks?

Mida te igatsete, kui mõtlete sellest järgnevast

kujuteldavast suvest? Milline on see ideaalne suvi?

LAURA: Ma ei tea, ma arvan, et ma lähen ikkagi vist sellesse ... mul on vaja, et kui on olnud mingi intensiivne periood, siis põhimõtteliselt mul on vaja ... Et ikkagi

loodus on oluline selle pildi juures. Ja et ma saan lugeda nii palju kui ma tahan ja täiesti ka mitte tööga seotud raamatuid. Ja ikkagi ka see lahtiühendamine. Natuke vist ikkagi on vajalik see, et mind ei saa kätte ja et mul ei ole vaja kuidagi olla kättesaadav. Ja mul ei ole ka vaja kedagi kätte saada. Tegelikult ju lihtsad asjad.

PAUL: Mul on nüüd mitu-mitu suve olnud matkad Eesti RMK radadel. Sellised kolme- või neljapäevased. Ja sealt need hetked, mis ilusti meelde jäävad, ongi, kui sa oled seal kuskil teisel päeval ja sul õlad enam väga ei talu seda matkakotti, sest see ikkagi on raske. Ja siis sa oled veidi nagu loobunud ka mingitest baas-hügieeniasjadest – see, kuidas sa lõhnad või kuidas sa välja näed, ei ole enam nagu eriti määrav, sest sa oled metsas. Ja siis kuskil suvalises kohas, mõnikord ei jäägi muud varianti, et oled vihmaga mingi kuuse all ja viskad koti seljast ära ja koos sõbraga võtate oma matkakotist mingi ülilihtsa võileiva, mis sel hetkel maitseb nagu restoranitoit... Jah, ma arvan, et need on need minu suve ägedad hetked. Ja need ei ole mingid lihtsalt tekkinud hetked, seal on ikka väga palju pidanud pingutama. Sa pead ikkagi päevas rõvedalt palju kõndima või siis higistama, parmudega või sääskedega võitlema, seal on väga palju mingit sihukest naljakat kannatamist juures, aga sealt seest tekib selline üli-ülilhelge ja tore mälestus.

Paul juba ütles, et saab oma need hetked kätte suvest, aga Laura, kuidas sinul, kas sina saad oma suvehetked kätte?

LAURA: Oleneb, ikka proovin saada. Tänu selle lavastuse materjalile ma sain ka aru, et ma võib-olla võtan mingeid asju, mis on minu jaoks suhteliselt tavaline elu osa, liiga iseenesestmõistetavana. Lugemisega mul ei ole seda olnud, see on ikka mingi asi, mida ma ootan. Ja kui ma saan selle kätte, siis ma realselt tunnen, kuidas mu aju puhkab ja mulle tundub, et seda on vaja. Aga füüsilises mõttes – hästi paljud inimesed

tõid intervjuudes välja, et nad käivad jooksmas, et neile meeldib joosta – ja siis ma mõtlesin, et päris huvitav, mulle ei tule pähegi, et ma eraldi peaksin jooksmist sellise teema juures välja tooma. Ma jooksen muidugi talvel ka, aga siis ma mõtlesin, et okei, midagi seal on, millele ma enne nii ei mõelnud. Sest kui sa lähed suvel jooksmas ja päike loojub ja seal on mingid loodusmaastikud ümber – ma käisin suvel Hiiumaal näiteks jooksmas – ja kui sa vaatad, kuidas päike loojub, väga ilusad on kõik need metsad ja sa jooksed sealt vahelt läbi ja pärast mõtled selle peale, et see oli kõik puhtalt minu oma sellel hetkel – see on metsik ilu ju! Mulle tundub, et suve puhul on oluline lihtsalt ahmida enda sisse seda esteetiliselt kogemust, mis tuleb nendest ilusatest hetkedest. Ja teisest küljest jooksmine tegevuse-na viib sind mingisse lolli lapsepõlve tundesse, et ma lihtsalt jooksen, ma tunnen oma keha, mu jalad on nii pikad, mu keha ja kõik toimib ja see nauding sellest, et ma saan midagi lihtsat teha ja see toimib. Ja sama on rattasõiduga, seda ka hästi paljud inimesed tõid välja, et selles on mingi vabaduse tunne, mida sa ei saa nii lihtsalt kuskilt mujalt – lihtsalt istud kevadel ratta selga ja lähed sõidad, aga see tunne, mis selles on, kõik need esimesed šašlökilõhnad kuskil ja sinu sees tekib mingisugune kummaline vabaduse ja hulluse segu.

Kas see natuke liiga väike teema ei ole, millest lavastust teha?

LAURA: Mulle tundub äge, mis on selle materjaliga protsessis ja lavastuses juhtunud – ta esitab mingeid väga konkreetseid ja võib-olla ka filosoofilisi küsimusi ja mõtteid. Ja suhteliselt humoorikalt. Mul ei olegi vist olnud protsessi, mis oleks möödunud niimoodi, et ma oleks nii palju naernud. Kuidagi hästi lõbus on olnud ja mulle tundub, et ka stseenid on hästi tempokad ja neis on koos see, et sa naudid seda hetke täiega ja samas juba kurbus, et see saab kohe läbi.

Võib-olla tundub see väike teema – ma olen enda sees seda vestlust pidanud, et „Laura, kas see on piisavalt suur asi, mida sa paned lavale?“, aga mulle tundub, et kui me ei saa aru, et on oluline lihtsalt nautida mingit hetke, siis see on jube vigane. Need võivadki olla nii väikesed hetked, et sa eraldi nendeni ei jõua, aga just sellepärast ongi oluline neid teatris välja tuua.

lavastusjuht Andrus Jõhvik
pealavameister Kaido Päästel
vanemlavameistrid Ando Loosaar, Fred Laur, Janek Lipponen
lavameistrid Lauri Allikas, Sergei Peetso, Kristo Paddernik, Mario Valmas
dekoratsioonide valmistajad Kaido Päästel, Viljar Viik
butafoor-dekoraator Kaido Torn
tekstiilide värvija Anu Heinsalu-Diževski
kostüümiala juhataja Ester Kasenurm
kostüümide õmblejad Urve Kasenurm, Urve Enne, Epp Mõts
grimmiala juhataja Ivi Smeljanski
grimeerijad Sirle Teeäär, Karina Pajunurm
kostümeerijad Kärt Altjõe, Lili Luusepp
inspitsient-rekvisiitorid Anu Hövel, Astrid Kivila, Silja Koppel
heliala juhataja Siim Rohtväli
helimeistrid Tarmo Jürgens, Janek Vlassov
valgusala juhataja Margus Vaigur
valgusmeistrid Karmen Tellisaar, Ivar PETERSKIH, Iiris Purge
videomeistrid Argo Valdmaa, Antti Aalmaa
haridustöö koordinaator Liina Unt
muusikajuht Feliks Kütt
turundus- ja kommunikatsioonijuht Inger Lilles-Nestor
trupijuht Aigi Veski
peaadministraator Ain Miilberg
haldusjuht Kaido Lüll
dramaturgid Anne-Ly Sova, Ott Kilusk
loominguline juht Ingomar Vihmar
teatrijuht Roland Leesment

SA Endla Teater 112. hooaeg
Keskväljak 1, Pärnu 80010
kassa 442 0666, info 442 0667
www.endla.ee

*Lavastuse proovi pildistas Sander Rebane. Plakati foto tegi Priit Loog.
Kavalehe koostas Anne-Ly Sova ja kujundas Ilona Rääk.*

Teatri toetajad ja koostööpartnerid:

pärnu

CRAMO
ehitusseadmete rent

pajõ
TRÜKIKODA

ERR

Pärnu Postimees

KUKU

ESTONIA
Spa Hotels

EPS
AS Reideni plaat

Metsä

tervis
ravispaahotell

Täname kõiki, kes intervjuudes
meiega oma suvesid jagasid.